

Không trân quý những gì đang có, khi mất rồi chỉ biết nuối tiếc mà thôi
Bởi anguyen

Ngày xưa có một người tiều phu chân chất thật thà, ngày ngày vào rừng đốn củi đổi lấy cơm gạo sống qua ngày, cuộc sống bình lặng yên vui.

Rồi một ngày kia cũng như bao ngày khác, người tiều phu vào rừng đốn củi, trên đường gặp một con chim bạc bị thương, lông vũ toát ra ánh sáng lấp lánh vô cùng đẹp mắt. Người tiều phu vô cùng thích thú, cả đời chưa khi nào gặp con chim đẹp như vậy, thế nên người tiều phu quyết định đem chim bạc về nhà chuyên tâm chăm sóc, chữa trị vết thương cho chim bạc.

Trong quá trình chữa trị vết thương cho chim bạc, mỗi ngày chim bạc đều hát cho người tiều phu nghe. Người tiều phu được chim bạc hát cho nghe tiếng hát trong trẻo, êm dịu mỗi ngày nên rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng rồi một hôm, có người hàng xóm thấy vậy mới nói với người tiều phu rằng: “Tôi từng thấy một con chim vàng, nó còn đẹp và hát hay hơn con chim bạc này gấp trăm nghìn lần”. Người tiều phu nghe xong liền nghĩ: “Hóa ra còn có chim vàng nữa”.

Từ đó trở đi, trong lòng ông luôn nghĩ đến chim vàng, không biết chim vàng đẹp ra sao, hát hay như thế nào, người tiều phu không còn lắng nghe chim bạc hát nữa, ngày qua ngày cũng không còn vui vẻ như xưa nữa. Có một hôm, người tiều phu ngồi ngoài cửa, nhìn bóng hoàng hôn phía chân trời xa xăm, nghĩ về vẻ đẹp và tiếng hát của chim vàng, trong lòng khát khao có thể gặp được chim vàng dù chỉ một lần cho biết.

Lúc này, chim bạc cũng đã hồi phục, chuẩn bị rời khỏi người tiều phu. Chim bạc đến bên cạnh người tiều phu, hát một lần sau cuối cho ân nhân nghe trước khi rời đi. Người tiều phu nghe xong rồi than thở: “Người hát tuy cũng hay, nhưng chim vàng còn hay hơn người, lông vũ người cũng đẹp, nhưng chim vàng còn đẹp hơn nhiều”.

Chim bạc hát xong liền bay lượn quanh người tiều phu ba vòng để cáo biệt. Chim bạc bay về chân trời, đột nhiên người tiều phu phát hiện, dưới ánh

chiều tà chiếu rọi, bộ lông vũ của chim bạc đã trở nên tuyệt mỹ vô cùng, toàn thân phát ra ánh vàng kim sáng chói long lanh.

Hóa ra, dưới ánh mặt trời, chim vàng chính là hóa thân của chim bạc, điều mà ông luôn tìm kiếm lâu nay. Người tiêu phu lúc này như bưng tỉnh điều gì đó, tuy nhiên mọi chuyện đã quá muộn màng...

Đôi khi chúng ta cứ mãi mê kiếm tìm điều gì đó xa xôi, mà quên đi và không trân trọng những gì mình đang có. Chỉ đến khi mất rồi chúng ta mới hiểu được và trân quý nó. Tuy nhiên, khi hiểu được thì mọi chuyện cũng đã là quá khứ, điều trân quý cũng đã vượt khỏi vòng tay chúng ta.

Có những lúc hạnh phúc thật gần, nhưng chúng ta lại chẳng thể nhìn ra, chẳng thể trân trọng mà luôn đi kiếm tìm những giấc mộng xa xăm. Kỳ thực, hạnh phúc không phải là những gì quá đổi xa xôi như chúng ta vẫn nghĩ, chỉ bởi chúng ta không biết trân quý mà thôi.

Tục ngữ có câu: “Có không giữ, mất đừng tìm”, chúng ta đừng bao giờ làm những điều gì đó đáng tiếc để phải ôm hận về sau. Hãy trân quý những gì mình đang có, hãy trân quý những điều thực tại, những người bên ta. Hạnh phúc luôn mỉm cười với những người biết trân quý nó.